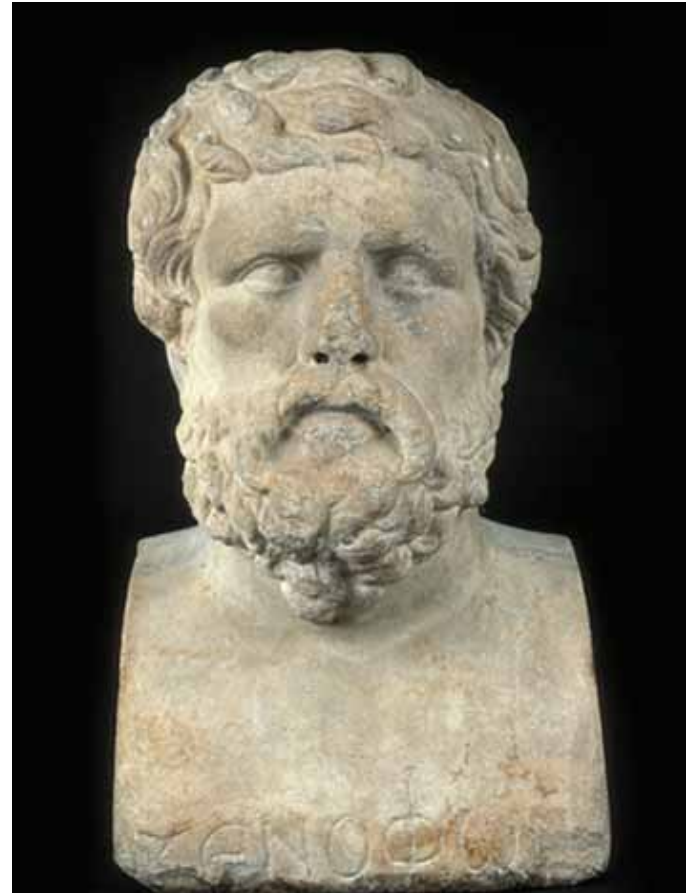

ΣΚΙΑΓΡΑΦΗΣΗ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΩΝ

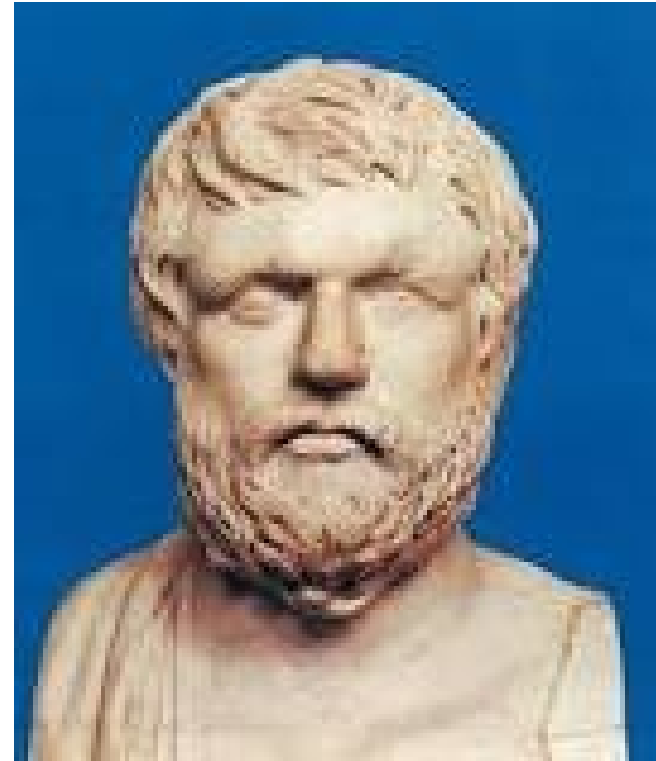
ΞΕΝΟΦΩΝΤΑΣ

- Ο Ξενοφώντας είναι θετικός και δραστήριος, αλλά με μια τάση ρομαντική η οποία εξηγείται από την περιπετειώδη ζωή του και το περιεχόμενο ορισμένων από τα έργα του. Οι αντιλήψεις του για την ζωή είναι συντηρητικές και αριστοκρατικές. Είναι θρήσκος καμία φορά και δεισιδαίμονας, για αυτό σε κάθε του ενεργεία συμβουλευέται τους θεούς. Η μεγάλη του αδυναμία είναι η πειθαρχία για αυτό άλλωστε τρέφει έναν θαυμασμό για την σπαρτή, άλλα δεν παύει να είναι Αθηναίος με τον τρόπο που σκέπτεται , με την ανάγκη που αισθάνεται να συζητεί, να δικαιολογεί στον εαυτό του και να εξηγεί στους άλλους κάθε του πράξη. Αυτός είναι και ο λόγος που γοητεύτηκε από την διδασκαλία του Σωκράτη και που ο παλιός στρατηγός έγινε συγγραφέα. Η γλώσσα του είναι λιτή, φυσική και ανεπιτήδευτη, η αφήγησή του χαριτωμένη χωρίς ποιητικές εξάρσεις και ρητορικά σχήματα. Το ύφος του διακρίνεται για τη σαφήνεια, την ενάργεια, την απλότητα, τη γλαφυρότητα και την πλαστικότητα.

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ

- Ο Λύσανδρος ήταν Σπαρτιάτης πολιτικός και στρατηγός, ο οποίος έπαιξε καθοριστικό ρόλο στη νίκη των Σπαρτιατών κατά των Αθηναίων στον Πελοποννησιακό πόλεμο το 404 π. Χ. Ήταν ικανότατος στρατηγός και ναύαρχος των Λακεδαιμόνιων, υπέρμετρα όμως φιλόδοξος και χωρίς ηθικούς φραγμούς. Διεκπεραίωσε νικηφόρα τη ναυμαχία κοντά στο Νότιο Ακρωτήριο, όπως και τη ναυμαχία στους Αιγός Ποταμούς. Κατόπιν πολιορκήσε την Αθήνα, την υποχρέωσε σε παράδοση και κατέστρεψε τα Μακρά Τείχη το 404 π. Χ. Ήταν εκείνος που εγκατέστησε σπαρτιατική φρουρά στην Ακρόπολη της Αθήνας και το καθεστώς των Τριάκοντα Τυράννων. Ήταν έξυπνος, υπομονετικός, δραστήριος, μεθοδικός είχε μια κατάλληλη μέθοδο για την κάθε του πράξη, άξιος στρατηγός και σκληρός ηγέτης. Ο Λύσανδρος χαρακτηρίζεται και ως στρατιωτική ιδιοφυΐα με πολιτικές βλέψεις, που δεν μπόρεσε να πραγματοποιήσει. Η λύση του-των 30 τυράννων στην Αθήνα – γρήγορα αποκηρύχτηκε μέσω του βασιλιά Πausanias – από τη Σπάρτη. Το σχέδιό του για μια αυστηρή και ελεγχόμενη από τον ίδιο σπαρτιατική αυτοκρατορία αντί της αθηναϊκής συνάντησε τους ενδοιασμούς πολλών πολιτειακών παραγόντων της Σπάρτης.

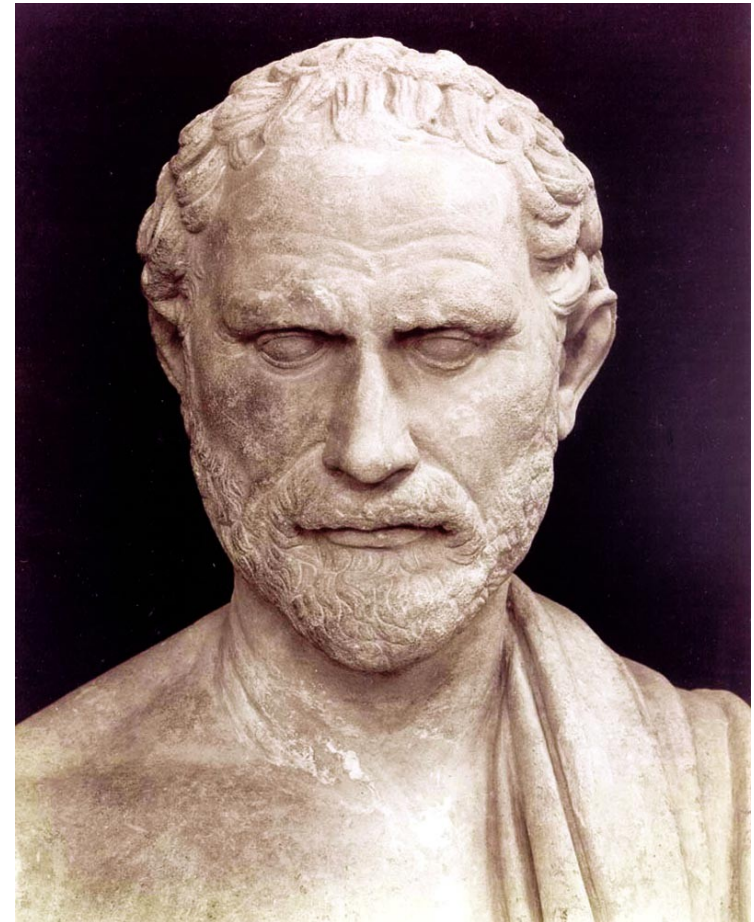
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ

- Ο Αλκιβιάδης ήταν εξέχων Αθηναίος πολιτικός, ρήτορας και στρατηγός. Ήταν το τελευταίο γνωστό μέλος της αριστοκρατικής οικογένειας των Αλκμεωνιδών. Έπαιξε σημαντικό ρόλο στο δεύτερο μισό του Πελοποννησιακού πολέμου ως στρατηγικός σύμβουλος, στρατιωτικός και πολιτικός. Κατά τη διάρκεια του Πελοποννησιακού Πολέμου, ο Αλκιβιάδης άλλαξε τις πολιτικές του συμμαχίες αρκετές φορές. Στην πατρική του Αθήνα, στις αρχές της δεκαετίας του 410 π. Χ, υιοθέτησε μια επιθετική ξένη πολιτική, και ήταν εξέχων υποστηρικτής της εκστρατείας στη Σικελία, αλλά έφυγε στη Σπάρτη, όταν οι πολιτικοί του εχθροί υπέβαλαν μήνυση για ιεροσυλία. Στη Σπάρτη, υπηρέτησε ως στρατηγικός σύμβουλος, προτείνοντας ή επιβλέποντας μεγάλες εκστρατείες κατά της Αθήνας. Η ευφυΐα και η διορατικότητά του εντοπίζει εύκολα τις αδυναμίες των συμπατριωτών του και τα πλεονεκτήματα των αντιπάλων τους. Ως στρατηγός ο Αλκιβιάδης ήταν ικανότατος, έμπειρος και διορατικός όπως φαίνεται από τις συμβουλές που έδωσε στους Αθηναίους στρατηγούς. Είχε, όμως, και μεγάλα ελαττώματα, ήταν υπερβολικά φιλόδοξος και φίλαρχος.

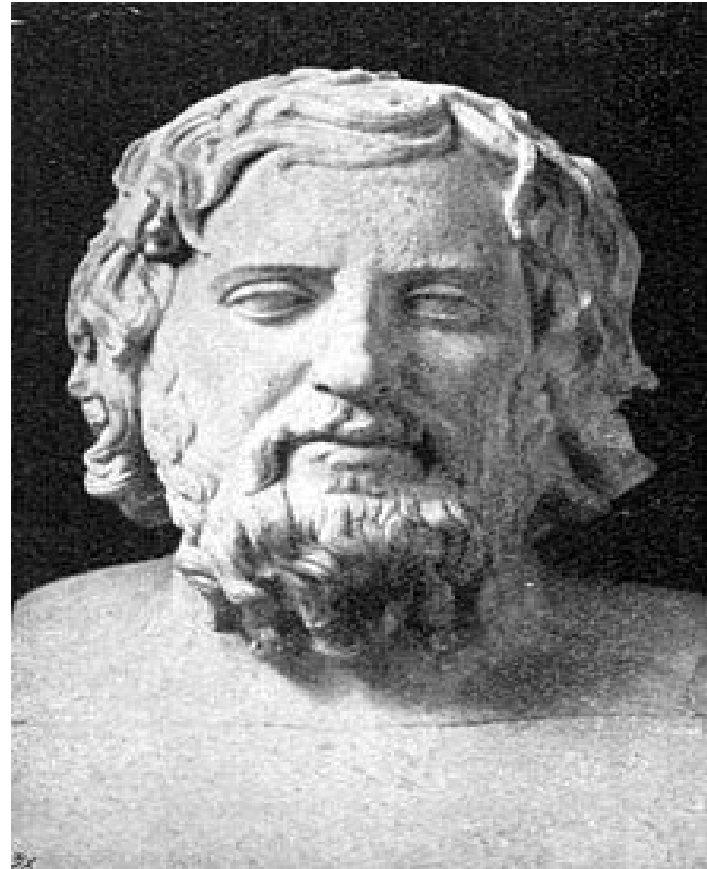
ΚΟΝΩΝ

- Ο Κόνων ήταν Αθηναίος στρατηγός που έζησε τον 5ο και τις αρχές του 4ου αιώνα. Ήταν γιος του Τιμόθεου, πλούσιου Αθηναίου και πήρε την ηγεμονία του ναυτικού της Αθήνας το 406, μετά την ήττα στην αυλή του Κύπριου βασιλιά Ευαγόρα, όπου μελετούσε τον τρόπο που θα εκδικηθεί τους Σπαρτιάτες και θα βοηθήσει την πατρίδα του να γίνει πάλι δυνατή. Γι' αυτό έγινε ναύαρχος των Περσών και πολέμησε τους Σπαρτιάτες. Στην αρχή νικήθηκε, αλλά μετά συμμάχησε και με τους Ρόδιους και διέλυσε την κυριαρχία των Σπαρτιατών στη θάλασσα. Οι Αθηναίοι τον τίμησαν, αλλ' αργότερα οι Σπαρτιάτες συμμάχησαν με τους Πέρσες κι οι τελευταίοι φυλάκισαν τον Κόνων που αργότερα πέθανε. Ο Κόνων ήταν ο μόνος που κατάφερε να γλιτώσει και να διασώσει οχτώ πλοία και την Πάραλο. Φέρει και αυτός ευθύνη για την επιλογή του μέρους όπου αγκυροβόλησαν οι Αθηναίοι και για την αποδιοργάνωση τους στην ξηρά. Στη δύσκολη, ωστόσο στιγμή, δεν έχασε την ψυχραιμία και το θάρρος του και κατάφερε να αφαιρέσει τα μεγάλα πανιά των Σπαρτιατών για να μην μπορέσουν να τον καταδιώξουν. Η ενέργειά του αυτή δείχνει ότι είναι τολμηρός, ευφυής και προνοητικός.

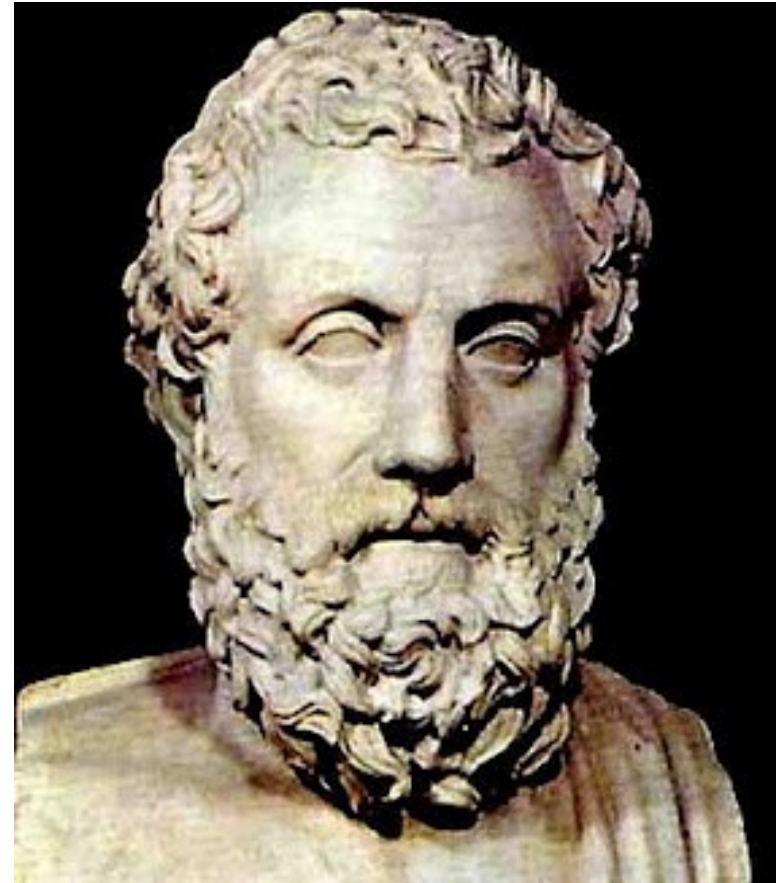
ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ

- Ο Θηραμένης ήταν Αθηναίος πολιτικός, εξέχων στην τελευταία δεκαετία του Πελοποννησιακού Πολέμου. Ο Θηραμένης πήρε καλή μόρφωση κοντά στους διάσημους δασκάλους του Πρόδοικο και Σωκράτη. Στα 411 π. Χ πήρε μέρος στην ανατροπή του δημοκρατικού πολιτεύματος και την εγκαθίδρυση της τυραννίας. Αν και στη ναυμαχία των Αργινουσών στα 406 π. Χ ήταν τριήραρχος κι είχε τη μεγαλύτερη ευθύνη από όλους τους άλλους, που δε μάζεψαν τους ναυαγούς εξαιτίας της κακοκαιρίας, κατόρθωσε να γίνει κατηγορος στη δίκη των στρατηγών, αντί να τιμωρηθεί μαζί μ' αυτούς. Όταν την Αθήνα την πολιορκούσε ο Λύσανδρος, ο Θηραμένης ήταν ανάμεσα σ' εκείνους που πήγαν στον πολιορκητή για διαπραγματεύσεις. Καθυστέρησε όμως προδοτικά, ώστε οι Αθηναίοι ν' αναγκαστούν, εξαιτίας της αρρώστιας που τους μάστιζε, να παραδοθούν και να συνθηκολογήσουν. Ο Λύσανδρος φρόντισε να τον εκλέξουν έναν από τους τριάντα τυράννους. Επειδή όμως ήρθε σ' αντίθεση με τον Κριτία, οδηγήθηκε στο δικαστήριο όπου και καταδικάστηκε να πει το κώνειο. Λένε πως, αφού ήπια το δηλητήριο, έχυσε τις τελευταίες σταγόνες στο πάτωμα και είπε: "Κριτία τω καλλίστω" (Για τον ομορφονιό Κριτία) και πέθανε. Χαρακτηρίζεται και ως προδότης, ύπουλος, αδίστακτος, συμφεροντολόγος, ικανός να διαπράξει κάθε αδικία προκειμένου να ικανοποιήσει το προσωπικό του συμφέρον.

ΚΡΙΤΙΑΣ

- Ο Κριτίας ήταν πολιτικός, φιλόσοφος, ποιητής, ρήτορας της αρχαίας Αθήνας. Επίσης και ο σκληρότερος και βιαιότερος από τους Τριάκοντα Τυράννους της Αθήνας. Το 404, μετά την υποταγή της Αθήνας από τη Σπάρτη, εκλέχτηκε ένας από τους «Τριάκοντα Τυράννους». Κατόρθωσε να εξοντώσει όλους τους πολιτικούς του αντιπάλους, ακόμα και τον πιστό του φίλο Θηραμένη, τον οποίο καταδίκασε να πιει το κώνειο. Στο δάσκαλό του Σωκράτη απαγόρευσε να διδάσκει ή να κάνει παρέα με τους νέους, οι θρησκευτικές του δοξασίες πλησίαζαν την αθεΐα και διέπραξε πολλές αυθαιρεσίες και ωμότητες σε βάρος των συμπολιτών του. Το Μάιο του 403 π. Χ, πολεμώντας στη Μουνιχία που κατείχε ο Θρασύβουλος με τους δημοκρατικούς επαναστάτες του, ο Κριτίας σκοτώθηκε μαζί με πολλούς συνάρχοντες του. Χαρακτηρίζεται ως θρασύς, ασεβής, άδικος, αμείλικτος, αδίστακτος, διεφθαρμένος, απάνθρωπος, φανατικός, εκδικητικός. Είναι η ψυχή του τυραννικού καθεστώτος και δε διστάζει με την άσκηση ή απειλή της βίας να αναγκάσει τους άλλους ολιγαρχικούς να προβούν σε αυθαιρεσίες.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

- Ο Θρασύβουλος ήταν Αθηναίος στρατηγός και ηγέτης της δημοκρατικής παράταξης. Το 411 π. Χ, όταν έλαβε χώρα πραξικόπημα των ολιγαρχικών στην Αθήνα, εξελέγη στη Σάμο στρατηγός, λαμβάνοντας την αρχηγία του αντιστασιακού κινήματος των δημοκρατικών. Μετά την ήττα της Αθήνας στον Πελοποννησιακό Πόλεμο, ο Θρασύβουλος ηγήθηκε της δημοκρατικής αντίστασης ενάντια στη νέα ολιγαρχική κυβέρνηση, γνωστή ως οι Τριάκοντα Τύραννοι, την οποία οι νικητές του πολέμου, Σπαρτιάτες, είχαν επιβάλει στην Αθήνα. Το 404 π. Χ, οδήγησε μια μικρή δύναμη εξόριστων, εισέβαλε στην Αττική και, μετά από μερικές μάχες, νίκησε αρχικά τη σπαρτιατική φρουρά και κατόπιν τις ολιγαρχικές δυνάμεις. Ως ηγέτης της αναγεννημένης δημοκρατίας τον 4ο αιώνα π. Χ, ο Θρασύβουλος προώθησε μια πολιτική αντίστασης στη Σπάρτη και προσπάθησε να οδηγήσει την Αθηναϊκή Ηγεμονία σε ανάκαμψη. Σκοτώθηκε το 388 π. Χ, ενώ είχε τεθεί επικεφαλής μιας αθηναϊκής ναυτικής μοίρας κατά τη διάρκεια του Κορινθιακού Πολέμου. Ο Θρασύβουλος ήταν αναμφισβήτητα ικανός στρατηγός, με ιδιαίτερες επιτυχίες στο ναυτικό τομέα, και ικανός ομιλητής, αλλά συχνά επισκιαζόταν ή παραμεριζόταν από πιο χαρισματικούς ηγέτες ή από στρατιωτικούς που πέτυχαν θεαματικότερες νίκες. Κατά την διάρκεια των δύο δεκαετιών πολέμων όπου πρωταγωνίστησε είτε με είτε χωρίς εξουσία στα χέρια του παρέμεινε σταθερός υπερασπιστής της παραδοσιακής δημοκρατίας και πέθανε αγωνιζόμενος για το ίδιο ιδεώδες για το οποίο προάσπισε όταν εμφανίστηκε στην πολιτική σκηνή.

